

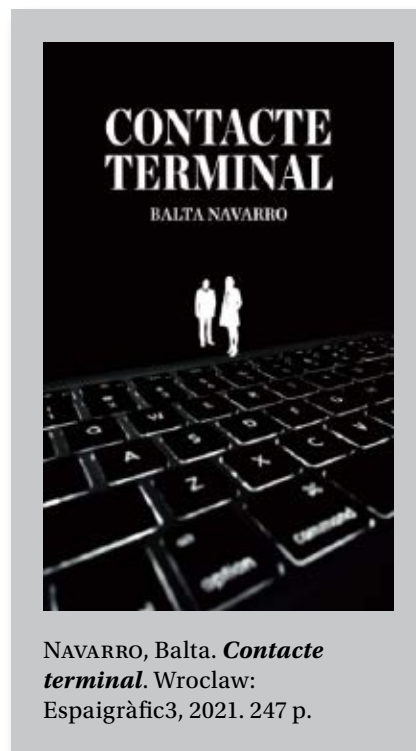
Sang, semen i amor a l'art

Text > JOSEP PASTELLS

La quarta novel·la de Balta Navarro (Banyoles, 1961), adquirible a través d'Amazon, és la més comercial que ha escrit fins ara, però també la més punyent. Per llegir *Contacte terminal* cal tenir estómac, acceptar que la immersió en la ment d'un psicòpata que s'excita barrejant el seu semen amb la sang de les víctimes condueix de manera inevitable a escenes truculentes. Sense entrar en detalls que puguin oferir pistes sobre la resolució d'una trama plena de sorpreses, sí que es pot avançar com reacciona Max Salvat, el personatge més inhumà del llibre, en rentar-se les mans i observar l'escuma del sabó i la sang viatjant en espiral, mesclades, cap al desguàs del lavabo: «El soroll li evoca situacions viscudes fa poc. Com les gàrgares que surten d'un coll segat, els últims espasmes d'un cos a punt d'anorrear-se». En cert sentit, Salvat recorda Patrick Bateman, protagonista de l'escabrosa *American Psycho* de Bret Easton Ellis. Atlètic, elegant, seductor i, sobretot, capaç de les més grans atrocitats. Però en lloc de Nova York, Navarro ambienta la seva novel·la a Barcelona, i si Easton Ellis fa una crítica ferotge de la manera de viure dels *yuppies*, l'autor banyolí denuncia sense miraments les fórmules econòmiques i les equacions financeres que dominen el món. «Contractes,

amortitzacions, comptabilitat, producció, mercats... no eren més que fal·làcies inventades per fer girar una roda que va pendent avall, cada cop a més velocitat», raona al principi de l'obra la Neus, estudiant d'història de l'art que renuncia a treballar a la fàbrica de cargols de la família.

La investigació pel segrest de la Neus és el punt de partida d'un argument en què els contactes establerts per diversos personatges a través de Tinder s'intercalen amb tripijocs d'un galerista, records llunyans de la cacera d'un cérvol, acrobàcies de *skaters* i el particular microcosmos d'una divisió de la policia científica. Els jocs d'influències, la mesquinesa i la perversió són alguns dels elements centrals d'una obra rica en detalls pertorbadors. Vegem-ne un exemple, referit a una de les víctimes: «Notava humitat i fred [...], el soroll de la sirena d'un vaixell llunyà l'acomiadava. Llavors va començar a caure, molt lentament. Va poder respirar poca estona, l'aigua la va envoltar. Mentre se sentia arrossegada va notar l'escalfor dels seus orins». És un llibre morbós, en què maldat i repulsió conviuen amb l'amor a la música clàssica i a l'art del Renaixement italià, amb les *Cartes d'Itàlia* de Josep Pla i la *Vida dels millors arquitectes, pintors i escultors italians* de Giorgio Vasari. Balta Navarro combina palíndroms i



NAVARRO, Balta. *Contacte terminal*. Wrocław: EspaiGràfic3, 2021. 247 p.

obscenitats, guspires d'humor i aberacions. La grolleria de moltes escenes l'obliga a minimitzar els tocs de poesia, però la necessitat de parlar de complexos i ressentiments, d'espirits devastats, no li impedeix incidir en el pes de la tendresa i l'esperança, dels desitjos infinits.

Saber qui mana

Text > MAR BOSCH

Maribel Torres reincideix amb l'editorial Llibres del Delicte i publica *Aquí mano jo* (2021), després de la seva primera incursió en l'àmbit de la novel·la amb *El despertar del navegant* (2019). Parlant de navegants, us aviso que no cal haver llegit *El despertar* per entendre i gaudir tots els aspectes de la segona aventura de la detectiva Adriana Miralles, el personatge que l'escriptora olotina ens va presentar a la primera entrega d'aquestes aventures negrotres. Aquesta segona part s'estrena amb la virtut

de saber evitar l'autoreferència, però de convidar, alhora, a llegir enrere. Això és el que tenen les bones segones parts, que si un aixafaguitarres no t'ho explica, ni t'adones que ho són.

L'escriptura de Maribel Torres és fluïda i divertida, i a quili agradi esquitxar-se de sang, les primeres planes no el decebran. Així, *Aquí mano jo* s'obre amb el misteriós assassinat d'un escriptor d'èxit —d'aquells de tele i poltrona— que havia demanat a la detectiva Adriana Miralles que investigués les amenaces que ell rebia. Creia que

al darrere hi havia un grup de dones que s'havien rebel·lat contra la seva manca d'ètica professional; contra la seva última obra, que tracta d'un cas real de violació, desplegat a través d'una ficció oportunista i maldestra, pel que sembla. La detectiva protagonista no té temps de posar fil a l'agulla que el seu client ja li apareix mort en un hotel que amaga secrets. I a qui escriu (la Torres, no el mort) li apareix l'oportunitat per exposar temes que són cosins germans: els maltractaments i l'abús de poder.